

DÉ THRILLERSENSATIE UIT ZWEDEN

EMELIE SCHEPP

VAN DE
AUTEUR VAN
MEMENTO

NARCOTICA

THRILLER

EMELIE SCHEPP

NARCOTICA

De Fontein

Het meisje zweeg en keek naar haar bord met yoghurt en schijfjes aardbei. Ze luisterde naar het gerinkel van bestek dat porselein raakte, hoorde hoe haar vader en moeder hun ontbijt aten.

‘Ga eten.’ Haar moeder keek haar streng aan, maar het meisje bewoog niet.

‘Zitten de dromen je dwars?’

Het meisje slikte en durfde niet van haar bord op te kijken. ‘Ja,’ fluisterde ze nauwelijks hoorbaar.

‘Waarover heb je deze keer gedroomd?’ Haar moeder pakte een snee brood en smeerde er jam op.

‘Een container,’ zei ze. ‘Hij was...’

‘Nee!’ zei haar vader aan de overkant van de tafel. Zijn stem was hard en had een ijsskoude klank. Hij had zijn vuist gebald en keek naar haar met een blik die net zo hard en ijsskoud was als zijn stem: ‘Ik heb er genoeg van!’ Hij kwam overeind, trok haar van haar stoel en duwde haar de keuken uit. ‘We willen niets meer over je fantasieën horen.’

Het meisje struikelde en deed haar best om hem bij te houden op de trap. Het deed pijn aan haar armen en haar voeten. Ze probeerde zich aan zijn harde greep te ontworstelen op het moment dat hij zijn hand in haar nek legde.

Hij liet haar plotseling los, trok zijn hand naar zich toe alsof hij ergens door was gestoken en keek naar haar met afkeer in zijn ogen.

‘Je moet je nek altijd verbergen, kind. Altijd!’ Hij legde zijn handen op haar schouders en draaide haar om zodat ze met haar rug naar hem toe stond. ‘Wat heb je met de pleister gedaan?’

Ze voelde dat hij haar haar wegschoof, dat hij steeds wilder rukte en trok om haar nek te ontbloten, en hoorde zijn scherpe inademing toen hij de letters zag. Hij deed een paar stappen naar achteren en staarde naar haar alsof hij iets heel onaangenaams had gezien.

Op dat moment begreep ze het.

Zo was het precies.

Omdat de pleister in haar nek was losgeraakt.

Daar! De auto verscheen om de hoek.

Pim glimlachte zenuwachtig naar Noi. Ze stonden in een steeg waar het licht van de straatlantaarns niet kwam. Het asfalt was vlekkerig door de opgedroogde urine, er hing een scherpe stank en het geluid van de blaffende wilde honden verdronk in de dreunende snelweg.

Pims voorhoofd was nat van het zweet, niet door de warmte maar omdat ze zenuwachtig was. Haar donkere haar kleefde in haar nek en de dunne stof van haar T-shirt zat gekreukt op haar rug vast. Ze wist niet wat haar te wachten stond en had ook niet veel tijd gehad om daarover na te denken.

Alles was zo snel gegaan. Nog maar twee dagen geleden had ze besloten om het te doen. Noi had gelachen en had gezegd dat het gemakkelijk was en goed betaalde, en dat ze over vijf dagen weer thuis zouden zijn.

Pim streek met haar hand over haar voorhoofd, droogde het zweet aan haar spijkerbroek af en keek naar de auto die steeds dichterbij kwam.

Ze glimlachte opnieuw, alsof ze zichzelf ervan wilde overtuigen dat alles goed zou gaan, dat alles in orde zou komen.

Het was tenslotte alleen deze keer. Maar één keer en daarna nooit meer.

Ze pakte het handvat van haar koffer en tilde hem van de grond. Er was haar verteld dat ze een koffer met kleding voor twee weken moest vullen om de zogenaamde vakantie geloofwaardiger te maken.

Ze keek naar Noi, rechtte haar rug en trok haar schouders naar achteren.

De auto minderde vaart en stopte naast hen. Het getinte raam gleed naar beneden en het gezicht van een man met stekeltjeshaar verscheen.

‘Stap in,’ zei hij kortaf zonder naar hen te kijken. Daarna schakelde hij om zo snel mogelijk weg te kunnen rijden.

Pim liep om de auto heen, bleef heel even staan en deed haar ogen dicht. Ze haalde diep adem, opende het portier en stapte in.

Officier van justitie Jana Berzelius nam een slok water voordat ze zich uitstreckte naar de stapel papieren die op tafel lag. Het was tien uur 's avonds en het was druk in The Bishops Arms, een pub in Norrköping.

Tot een halfuur geleden had ze gezelschap gehad van haar baas, hoofdofficier van justitie Torsten Granath, die haar na een lange en geslaagde werkdag had uitgenodigd voor een etentje in het Elite Grand Hotel.

Daar had hij twee uur achter elkaar onafgebroken gepraat over zijn hond, die hij en zijn vrouw na ernstige buikkrampen en ontlastingsproblemen hadden laten inslapen. Het interesseerde Jana eigenlijk niet, maar ze had toch geprobeerd belangstelling te tonen voor de foto's van de dode hond als pup die Torsten op zijn mobiel had. Ze had geknikt, had haar hoofd schuin gehouden en had geprobeerd er meelevend uit te zien.

Om de tijd te laten verstrijken had ze interesse getoond voor de gasten in het restaurant. Vanaf de raamtafel waar ze zaten had ze een perfect uitzicht op de ingang. Niemand kon naar binnen of naar buiten gaan zonder dat ze het zag. Tijdens Torstens verhaal had ze twaalf mensen gespot: drie buitenlandse zakenmannen, twee vrouwen van middelbare leeftijd die luidruchtig met elkaar praatten, een gezin met twee kinderen, twee oude mannen en een tiener met een flinke bos krullend haar.

Na het etentje waren ze naar The Bishops Arms gegaan, die, met zijn klassiek Engelse stijl, Torsten herinnerde aan zijn golfreizen naar het graafschap Kent. Hij wilde altijd aan dezelfde tafel zitten. Voor Jana was de keuze van de pub een kwelling, dus nam ze opgelucht afscheid van haar baas toen hij eindelijk besloot om de avond te beëindigen.

Toch was ze blijven zitten.

Ze stopte de papieren nu in haar aktetas, dronk het laatste restje uit haar glas water en wilde net overeind komen toen ze een man de

pub in zag komen. Misschien trok hij haar aandacht door zijn zenuwachtige gedrag. Ze volgde hem met haar ogen terwijl hij snel naar de bar liep. Hij stak een vinger in de lucht om de aandacht van de barman te trekken, bestelde iets te drinken, ging bij een tafeltje zitten en zette zijn versleten sporttas op zijn schoot.

Zijn gezicht was half verborgen door een pet, maar ze schatte zijn leeftijd op ongeveer dertig jaar.

Hij droeg een leren jack, een donkere spijkerbroek en stevige zwarte schoenen. De man leek gespannen en keek eerst naar buiten, daarna naar de ingang en vervolgens weer naar buiten.

Zonder haar hoofd te bewegen keek Jana door het raam en zag de contouren van de Saltängsbrug. De kerstverlichting deinde in de kale boomkruinen van de Hamngatan. Aan de andere kant van de rivier knipperde een reclamebord dat iedereen een vrolijk kerstfeest en een gelukkig nieuwjaar wenste.

Ze huiverde omdat het nog maar een paar weken duurde voordat het kerstavond was. Ze keek er absoluut niet naar uit om deze feestdag met haar ouders door te brengen. Vooral niet nu haar vader, voormalig procureur-generaal Karl Berzelius, om onduidelijke redenen bij haar uit de buurt wilde blijven, alsof het hem niet langer interesseerde om contact met zijn dochter te hebben.

Ze hadden elkaar sinds het voorjaar niet meer gezien en toen Jana met haar moeder Margaretha over zijn vreemde gedrag praatte, had ze geen rechtstreekse verklaring gekregen.

‘Hij heeft het verschrikkelijk druk,’ had ze alleen gezegd.

Omdat Jana niet meer energie in de kwestie wilde stoppen, liet ze het rusten. Zo veel familiebijeenkomsten waren er het afgelopen jaar daarom niet geweest, maar aan Kerstmis kon ze niet ontkomen, dan moest ze wel bij haar ouders langsgaan.

Ze zuchtte diep en keek weer naar de man, die inmiddels een glas met een lichtgele inhoud op zijn tafel had gekregen. Toen hij zijn hand naar het glas uitstreekte zag ze dat hij een grote, donkere moedervlek op zijn linkerpols had. Hij hield het glas bij zijn mond en keek opnieuw uit het raam.

Het ziet eruit alsof hij op iemand wacht, dacht ze, waarna ze op haar horloge keek en constateerde dat het tijd was om naar huis te gaan.

Ze stond op van de tafel, knoopte haar winterjas langzaam dicht, wikkelde de zwarte Louis Vuitton-sjaal rond haar hals, zette de donkerrode muts op en pakte haar aktetas.

Terwijl ze naar de uitgang liep zag ze dat de man in een mobiel praatte. Hij mompelde iets onhoorbaars, sloeg zijn drankje achterover, stond snel op en passeerde haar op weg naar buiten.

Ze duwde de deur na hem open en liep de straat op, waar ze werd opgewacht door de koude winterlucht. Het was een stille, heldere nacht met een fonkelende sterrenhemel.

De man was nergens meer te zien.

Jana trok haar gevoerde handschoenen aan en zette koers naar haar appartement in Knäppingsborg.

Eén huizenblok voor haar appartement kreeg ze de man weer in het oog. Hij stond in een smalle steeg tegen de muur geleund. Deze keer was hij niet alleen. Tegenover hem stond een man die een capuchon ophad en zijn handen in zijn zakken had gestoken.

Ze bleef abrupt staan, deed een paar snelle stappen opzij en probeerde zich onzichtbaar te maken achter een uitstekende gevel. Haar hart begon te bonken terwijl ze zichzelf voorhield dat ze het verkeerd gezien moest hebben, dat de man met de capuchon een ander was dan ze dacht.

Ze draaide haar hoofd opzij, bestudeerde zijn profiel opnieuw en voelde een huivering langs haar ruggengraat gaan.

Ze wist wie de man was.

Ze kende zijn naam.

Het was Danilo.

Inspecteur Henrik Levin zette de televisie uit en staarde naar het plafond. Het was bijna tien uur 's avonds en het was donker in de slaapkamer.

Hij luisterde naar de geluiden in de woning. De afwasmachine werkte methodisch in de keuken en de trap kraakte. Af en toe klonk er gebonk in Felix' kamer. Henrik wist dat het zijn zoon was die in zijn slaap bewoog. Zijn dochter Vilma sliep, zoals altijd, kalm en roerloos in de kamer ernaast.

Hij ging op zijn zij liggen, deed zijn ogen dicht en trok het dekbed omhoog, maar beseftte dat het moeilijk zou zijn om in slaap te vallen. Zijn gedachten tolden door zijn hoofd.

Binnenkort zou hij 's nachts niet veel slaap meer krijgen. Hij zou tot in de kleine uurtjes moeten wiegen en voeden en sussen. Het duurde nog ongeveer drie weken tot de uitgerkende datum.

Hij trok het dekbed van zijn hoofd en keek naar Emma, die met haar mond open op haar rug sliep. Haar buik was enorm, maar hij had geen idee of hij groter was dan tijdens haar eerdere zwangerschappen. Hij wist alleen dat hij voor de derde keer vader zou worden.

Henrik ging op zijn rug liggen, legde zijn handen op het dekbed en deed zijn ogen weer dicht. Hij voelde zich neerslachtig en vroeg zich af of hij zich anders zou voelen als hij zijn kind eenmaal in zijn armen hield. Hij hoopte het, want tot nu toe was bijna de hele zwangerschap aan hem voorbijgegaan. Hij had er geen tijd voor gehad, had andere dingen aan zijn hoofd gehad, zoals zijn werk.

De Rijksrecherche had contact opgenomen. Ze wilden het onderzoek van afgelopen voorjaar naar de moord op Hans Juhlén, operationeel manager Asielzaken bij de Immigratiedienst in Norrköping, bespreken. Een oude zaak die Henrik al achter zich had gelaten.

Dat wat in het begin een normaal moordonderzoek op een hooggeplaatste ambtenaar had geleken, was veranderd in... iets wat veel groter en veel luguberder was. Illegale vluchtelingentransporten hadden het rechte team op het spoor gezet van een narcoticasyndicaat dat voor hun activiteiten onder meer kinderen opleidde tot soldaten en in koelbloedige moordenaars veranderde.

Het was geen routinezaak gebleken en het onderzoek had het nieuws wekenlang gedomineerd.

Morgen zou alles weer opgerakeld worden.

De Rijksrecherche zou vragen gaan stellen over de betrokken vluchtelingenkinderen die opgesloten in containers uit Zuid-Amerika waren gehaald. En ze zouden vragen stellen over de leider van het narcoticasyndicaat, Gavril Bolanaki, die aan het eind van het onderzoek was overleden.

Het was gewoon een oude zaak.

Henrik opende zijn ogen, staarde naar het plafond en zuchtte. Hij

keek op de wekker, die op kwart over tien stond, en wist dat de afwasmachine zo meteen zou gaan piepen.

Na drie minuten piepte het apparaat inderdaad.

Haar hart bonkte en het bloed pulseerde in haar lichaam. Jana Berzelius probeerde zo zachtjes mogelijk adem te halen.

Danilo.

Een golf van uiteenlopende gevoelens stroomde door haar heen. Ze was verrast en geïrriteerd.

Er was een tijd geweest waarin Danilo en zij als broer en zus waren geweest en hun dagelijkse leven met elkaar hadden gedeeld, maar dat was lang geleden, toen ze kinderen waren. Nu deelden ze een bloederig verleden, maar dat was het enige. Hij had net als zij een naam in zijn nek gekerfd staan, een permanente herinnering aan hun onheilspellende jeugd. Danilo was de enige die wist waar ze vandaan kwam, die wist waarom ze was zoals ze was.

Ze was afgelopen voorjaar bij Danilo langsgegaan om hem om hulp te vragen, in de periode dat de containers met vluchtelingen waren ontdekt bij Arkösund. Hij was behulpzaam geweest, maar had haar uiteindelijk verraden. Hij had geprobeerd haar te vermoorden, was daar niet in geslaagd en was daarna gevlucht.

Vanaf dat moment had ze naar hem gezocht, maar het was alsof hij van de aardbodem was verdwenen. Er was geen spoor van hem te vinden, geen levensteken, niets. Haar frustratie en wraakgevoelens waren zo toegenomen dat ze uiteindelijk dagdromen had gekregen waarin ze verschillende manieren bedacht om hem te vermoorden.

Ze had zijn gezicht met een potlood op een wit vel papier getekend en had de schets in haar appartement opgehangen om zichzelf te herinneren aan de haat die ze voor hem voelde. Alsof ze die zou kunnen vergeten.

Uiteindelijk had ze haar zoektocht opgegeven en was ze teruggekeerd naar de realiteit met het besef dat ze hem waarschijnlijk nooit zou vinden. Dat hij voor altijd verdwenen was.

Tot dit moment, nu hij een meter of twintig bij haar vandaan stond.

Ze voelde haar lichaam trillen en onderdrukte de impuls om zich op hem te storten, ze moest rationeel denken.

Ze hield haar adem in om te horen wat de twee mannen tegen elkaar zeiden, maar ze waren te ver weg om hun woorden te kunnen onderscheiden.

Danilo stak een sigaret op.

De versleten sporttas lag op de grond en de man met de moeder-vlek ging op zijn hurken zitten. Hij trok de rits open en liet de inhoud zien. Danilo knikte en maakte een gebaar met zijn rechterhand, waarna ze samen wegliepen door de steeg en via een stenen trap naar het Strömpark verdwenen.

Jana klemde haar tanden op elkaar. Wat moest ze doen? Moest ze zich omdraaien en naar huis gaan? Hem opnieuw uit haar leven laten verdwijnen?

Ze telde zwijgend tot tien, daarna verliet ze haar verstopping en volgde hen.

Rechercheur Mia Bolander deed haar ogen open en hield meteen haar hand tegen haar voorhoofd. Ze was duizelig.

Ze stapte uit bed, ging naakt op de vloer staan en keek naar de man die met zijn handen onder het kussen op zijn buik lag en wiens naam ze was vergeten.

Hij spoorde niet helemaal. Hij had twintig minuten lang door de kamer geijsbeerd terwijl hij herhaalde dat hij een klootzak was die haar niet verdiende. Ze had keer op keer geantwoord dat hij haar wel verdiende en had hem uiteindelijk overgehaald om in bed te komen liggen.

Toen hij daarna bescheiden had gevraagd of hij haar voeten mocht masseren, was ze te uitgeput geweest om te weigeren, maar toen hij haar grote teen in zijn mond stopte had ze er genoeg van gehad en had ze gevraagd wanneer ze eindelijk gingen neuken. Hij had de hint begrepen en had zich uitgekled.

Hij had ook luidkeels gekreund, haar hals gelikt en zuigzoenen gegeven.

De klootzak.

Mia krabde onder haar rechterborst en keek naar de vloer, waar haar kleren op een hoop lagen.

Ze kleepte zich snel aan en deed geen moeite om zachtjes te doen. Ze wilde gewoon zo snel mogelijk naar huis.

Het was een kort bezoek aan het café geweest. Harry's had een karaokeavond met kerstthema georganiseerd en het was vol gasten in kostuum en glanzende jurken geweest. Sommige gasten hadden kerstmutsen gedragen en waren eerder die avond waarschijnlijk dronken geworden tijdens een kerstbuffet ergens in Norrköping.

De man van wie ze de naam was vergeten had met een biertje in zijn hand bij de bar gestaan. Hij was een veertiger met blond steil haar dat in een ouderwetse middenscheiding was gekamd. Rond zijn nek had hij een kleurige doodskop hangen. Verder was hij netjes gekleed in een stropdas en een colbert met iets te brede schouder-vullingen.

Mia had een paar meter bij hem vandaan gezeten, had met haar glas gespeeld en had geprobeerd zijn aandacht te trekken. Dat was uiteindelijk gelukt, maar het duurde een hele tijd voordat hij naar haar toe kwam met de vraag of ze gezelschap wilde. Ze had met een glimlach geantwoord en opnieuw met haar glas gespeeld, en uiteindelijk had hij begrepen dat ze iets wilde drinken. Drie grote glazen sterk bier en twee drankjes met saffraansmaak later namen ze een taxi naar zijn appartement.

De saffraansmaak plakte nog aan haar gehemelte. Ze liep via de hal naar de badkamer, deed de lamp aan, werd verblind door het plotselinge licht en hield haar ogen dicht terwijl ze water uit haar tot een kom gevormde handen dronk. Daarna keek ze met half dichtgeknepen ogen naar de spiegel, deed haar haar achter haar oren en inspecteerde haar hals.

Rechts onder haar kin zaten twee grote rode plekken. Ze schudde haar hoofd, deed het licht uit en verliet de badkamer.

In de hal pakte ze zijn colbert en doorzocht de zakken. Zijn portefeuille, die in zijn binnenzak zat, bevatte alleen betaalkaarten en helemaal geen contanten, zelfs geen briefje van tien.

Ze bekeek zijn rijbewijs en zag dat hij Martin Strömberg heette. Daarna trok ze haar laarzen en jas aan.

'Weet je, Martin,' zei ze terwijl ze naar de slaapkamer wees. 'Je was echt verschrikkelijk slecht.'

Daarna deed ze de voordeur van het slot en liep naar buiten.

Jana Berzelius bleef bij het Arbeidsmuseum staan en keek om zich heen.

Ze zag Danilo en de man met de moedervlek niet meer.

Bij iedere hoek keek ze tevergeefs de straat in. Er was trouwens niemand meer buiten en ze verbaasde zich erover hoe verlaten de wijk Industrilandskapet op een koude woensdagavond in het begin van december kon zijn.

Ze bleef tien minuten staan en wachtte af. Ze hoorde echter niets en er was geen beweging te zien.

Uiteindelijk besepte ze dat ze weg waren.

Ze was ze kwijtgeraakt. De woede vlamde in haar op, want nu kon ze maar één ding doen en dat was naar haar appartement gaan met het gevoel dat ze opnieuw was misleid.

Maar wat had ze zich dan in haar hoofd gehaald? Wat had ze gedacht? Ze had ze niet moeten volgen, ze had ze gewoon met rust moeten laten en naar huis moeten gaan.

Het enige wat ze kon doen was hem loslaten.

Bij het Holmenplein kreeg ze het eigenaardige gevoel dat er iemand achter haar liep, maar toen ze zich haastig omdraaide zag ze in de verte alleen een man die zijn hond uitliet. Ze keek naar de appartementen in de Kvarngatan, waar achter veel ramen adventskandelaars met brandende kaarsen stonden. De hemel was zwart en nog steeds helder en vol sterren.

Ze trok haar schouders op en huiverde. Daarna passeerde ze het plein en liep de tunnel in. Halverwege kreeg ze opnieuw het gevoel dat ze werd gevolgd. Ze bleef staan, draaide zich om en luisterde terwijl ze zachtjes door haar neus ademde.

Niets.

Haastig stak ze de Järnbrogatan over en passeerde de roze poort die de ingang naar Knäppingsborg vormde. Op dat moment hoorde ze een zwak geluid achter zich. Ze draaide zich om en daar stond hij. Tien meter bij haar vandaan. Met een gebogen hoofd en op elkaar geklemde kaken. Ze keek in zijn ogen, liet haar aktetas vallen en bereidde zich voor.

Eerste druk augustus 2016

Oorspronkelijke titel *Vita spår*

Copyright © 2015 Emelie Schepp

Publication by Agreement with Grand Agency

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Corry van Bree

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagillustratie Katja Kemnitz / Arcangel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4056 3

ISBN e-book 978 90 261 4057 0

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.